

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΑΝΑΦΟΡΙΚΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΕΚΔΟΣΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΙΕΘΝΩΝ ΦΙΛΩΝ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ,

Ἡ ὁρὰ τοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ κόμματός μας ὑπῆρξε ἀνέκαθεν τὸ ἐνδοξώτερον σημεῖον τῆς συγχρόνου ἱστορίας καθὼς, ἐκ νέου, διεξάγεται ἐκεῖ ἡ σκληρότερα μάχη ἐναντίον τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Κράτους καὶ τῶν συμμάχων των. Ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐλευσι τῶν ἐκουνυχρονιστῶν καὶ τῶν δούλων των στήν Κρατικήν Ἐξουσία μᾶς εὐρίσκει πῶς ἀποφασισμένους στὴν σκοπὴ πού ἐθέσαμε: τὴν εὐρεῖα γνωστοποίησι τῶν θέσῶν μας στὸ Ἑλληνικὸν ἐπαναστατικὸ προλεταριάτο. Ἡ ἐμπειρία τοῦ ἔρποντος πραξικοπήματος τοῦ Ἰσπανικοῦ Στρατοῦ φέρει κατὰ νοῦν τὴν ὁμόθυχη συνεργασία λαοῦ καὶ στρατοῦ στήν Ἑλλάδα, καθὼς, παραδόξως, παρόμοιες πράξεις θεωροῦνται "περιττές" ἀπ' οὐ πρὸ πολλοῦ ἡ ὑποταγὴ στίς ἐπιθυμίες τοῦ στρατεύματος κατέστη πραγματικότητα, ἐνῶ ἡ ἐν Ἰσπανίᾳ ἀπρὸς ὑποταγὴ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου στήν "ἐπεξηγήσι" τῶν βαθμοφόρων συνεπάγεται τῆς θυσίας τῶν πῶς καθυστερημένων μορφῶν τοῦ Ἰσπανικοῦ στρατεύματος. Οἱ Ἰσπανοὶ στρατιῶτες ἐρωτοῦν: τίνας ἐκ τῶν δύο προτιμᾷτε; τὴν θηριωδίᾳ ἐνὸς Τεχέρο ἢ ἐμᾶς; Γιὰ φαντασθῆτε τί θὰ ἐγένετο ἐάν τὸν περασμένον Ἰούλιο τὸ κίνημα -διαφευχθέν κατηγορηματικῶς ἀπὸ τὸν ἀνοῦσιο Παπανδρέου, οὐχὶ ὅμως ἀπὸ τὸν πανοῦργον Ἀβέρωφ (ὡς προεκλογικὸ τέχνασμα ὁρα γε)- τῶν ὁμετανοήτων σταγόνων ἐπετύγχανε! Μήπως εἶναι αὐτὸ πού ἀποκαλεῖ ὁ νῦν πρωθυπουργὸς "ὁμόθυχία λαοῦ-στρατοῦ" ἐπιχείρημα στερεώσεως τῆς συγχρόνου κεφαλαιοκρατίας σ' ὅλες τὰς μορφὰς καὶ ἐπιπέδα ἐξουσίας; Οἱ τέρψεις ἐξασκήσεως τῶν "δημοκρατικῶν" δικαιωμάτων - ὑποχρεώσεων, δὲ τῶν αὐτῶν ἀρτεῖ νὰ μᾶς λέγουν, διανύουν ἤδη τὰς τελευταῖες ἡμέρας των, καθὼς ἀπὸ τοῦδε ἔξορουμε διὰ τὴν ἐμῶν δυνάμει ὑπὲρ τῆς καταστροφῆς κάθε μορφῆς ἐξουσίας θὰ παταχθῇ ἀνηλεῶς. Ἡ ἐξέγερσι τῶν Ἰσπανῶν συντρόφων μας καὶ ἡ ἀντίδρασι τοῦ Ἰσπανικοῦ κατεστημένου εἶναι δεδομένα γεγονότα. Ἡ σύγχρονος κεφαλαιοκρατία ἔχει τὴν ἀνάγκη τῆς ἡ ζωῆ των φυλακισμένων συντρόφων μας, πού τὴν διακινδυνεύουν γιὰ τὴν κατάργησι ὅλων τῶν μορφῶν ἐξουσίας καὶ ἐπιβολῆς, εἶναι ἀνάγκη γιὰ τὴν κοινωνικὴ ρευστοποίηση. Ἡ ἀναγέννησι ἐνὸς διεθνιστικοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος στήν Ἰσπανίᾳ προκαλεῖ δέος στοὺς ἐξουσιαζόντες, καθὼς τοὺς θυμίζει "μοῦρες ἡμέρες" τῆς διεθνούς συνεργασίας τῶν ἐπαναστατῶν.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Τὴν στιγμήν πού ἡ Ἰσπανικὴ πολιτικὴ κῆρα σφίγγει τὰ κωλύματα τῆς ὥστε νὰ γαμῇ κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν στιγμήν πού τὰ καθήκια τῆς ἀριστερᾶς παρελαύνουν ὥστε νὰ κλάβουν τὴν διὰ παντός χαμένη κοινωνικὴ γαλήνη" τὴν στιγμήν πού οἱ Πολωνοὶ ἐργάται ἐξεγείρονται ἐναντίον τοῦ συνδικαλισμοῦ καὶ τοῦ σταλινικοῦ Κράτους" ἐμεῖς κρῦπτοντες τὴν ἐπερχομένη κοινωνικὴ ρευστοποίησι εἰς διεθνὲς ἐπίπεδο.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Τὰ ἐπιχειρήματά μας εἶναι ἀντικείμενα τῆς κρίσεως σὰς ἡ ὅποια ὅμως θὰ σὰς κρίνῃ. Τίνοι τρόπον θὰ ἀναλάβετε τὴν εὐθύνην σας; Ἐπιθυμοῦμε νὰ προκαλέσωμε τὴν κεκτημένην ἐχθρὰ δυνάμει διαφωνοῦν μὲ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ τοῦ τευχιδίου. "Ξυνὸν γὰρ ἀρχὴ καὶ πέρασ ἐπὶ κύκλου περιφερείας".

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΧΑΙΡΕΤΕ!

Οἱ Ἕλληνες Διεθνεῖς Φίλοι.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1931

ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ

Πισασμένοι στὸ χέρι τῆς παγίδος, ὅσοι ἐπιζητοῦν τὴν ἀπελευθερωμένην ἀπὸ κάθε ἐξουτελισμὸ ἀγκαλιόζοντα τὴν καθολικὴν ὑποταγὴν πρὸς τοὺς κρατούντες κριτικὴν περὶ τοῦ γλωσσικοῦ, πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τοὺς δι-
-στον βαθμὸ πού ἀκολουθοῦν τὰ κακάνισμα τῆς ὕψους τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας ἀπὸ πολιτικούς, καθηγητὰς καὶ ἄλλους χείρους "λέως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον"- ἐφθάρσαν στήν γοργὴ τελικὴ λύσι τοῦ προβλήματος καὶ τῆς ἐξαλείψεως τῆς κοινωνικῆς μνήμης. Ποίος ἀγνοεῖ τὴν ἱσπεδωτικὴ μανία τῶν κρατούντων; Ἀπορρίπτουμε τὸν δημοτικισμόν ὡς

ἱσπεδωτικὴ "γλῶσσα" τοῦ Κράτους καὶ ὡς θεμέλιο τῆς ἐξουσίας τῶν πάσης μορφῆς καὶ ἐπιπέδου κουλτοροκρατιῶν. Ἐμεῖς, ὑπερασπιζόμενοι τὸ ὄψος τῆς ἐκφράσεως μας διαλεγμένης μετὰ προσοχῆς, ἐπιδιώκομε μίαν κοινῶν ὅπου ὁ ἐνδιάθετος λόγος, βασιζόμενος στήν ἱστορικὴ μνήμη, θὰ εἶναι ὑπόθεσι τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
ΑΝΑΦΟΡΙΚΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Λυπούμεθα πού χρειάζεται νὰ σὰς ἐπιστήσουμε τὴν προσοχὴ γύρω ἀπὸ ἓνα ἐπείγον καὶ σοβαρὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖο κανονικῶς ἐσεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε καλῶς ἀπὸ ἐμᾶς πού εὐρισκόμεθα μακριὰ καὶ εἰμαστε ξένοι. Ὅμως, εἰμαστε ἀναγκασμένοι νὰ διαισθώσομε δ-
-τι, ὡς τώρα, διάφορες περιστάσεις σὰς ἔχουν ἐμποδίσ-
-σει νὰ γνωρίζετε τὰ γεγονότα ἢ τὴν σημασίαν των. Πιστεύομε, λοιπόν, διὰ τὴν ἀνάγκη νὰ σὰς ἐκθέσωμε διαυγῶς τὰ γεγονότα αὐτά, καθὼς καὶ τὴν περιστάσεις οἱ ὁποῖ-
-ες ἐμποδίσαν τὴν ἐνημέρωσίν σας.

Περὶ τοὺς πενήντα ἀντι-ἐξουσιαστές ἔχουν συλληφθῇ καὶ κρατοῦνται αὐτὴν τὴν στιγμήν στίς φυλακὰς τῆς Ἰσπανίας, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς χωρὶς δίκην ἐδῶ καὶ με-
-ρικὸ χρόνιον. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος πού καθημερινῶς ἀ-
-κούει γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοὺς ὁποίους διεξάγουν οἱ θά-
-σκοι, ἀγνοεῖ τελείως αὐτὴν τὴν ὁφί τῆς ὑπαρχούσης ἱ-
-σπανικῆς πραγματικότητος. Στὴν Ἰσπανίᾳ, ἡ θηριω-
-δίᾳ καὶ τὰ δυνάμει τῶν συντρόφων αὐτῶν ἀναφέρονται καμ-
-μιά φορὰ σὲ ἓνα περιορισμένον κύκλον τῆς δημοσίας γνώ-
-μης, ἀλλὰ συνήθως τηρεῖται σιγὴ γιὰ τὴν πράξιν καὶ
-τὰ κίνητρα των" οὐδεμία συγκεκριμένη κίνησι δὲν ἔχει
-ἐκκινήσει γιὰ τὴν ἀπελευθερώσιν των. Ἐπίσης, ὅταν ἀ-
-πευθυνόμεθα πρὸς ὅλους ἐσὰς, δὲν σκεπτόμεθα προφανῶς
-νὰ ἀναγνωρίσωμε τὴν C.N.T., ὅπως ἔχει ἀνασφαλισθῇ,
-ὡς γενικὸ κέντρο ἀναφορᾶς καὶ πόλον ἐκπροσωπήσεως τῶν
-ἀντι-ἐξουσιαστῶν: οὔτε ὅλοι οἱ ἀντι-ἐξουσιαστές ἀνή-
-κουν σὲ αὐτὴν, οὔτε ὅλοι τῆς C.N.T. εἶναι ἀντι-ἐξου-
-σιαστές.

Ἡ ὥρα τοῦ ἐπαναστατικοῦ συνδικαλισμοῦ ἔχει πρὸ πολλοῦ παρέλθει ἐπειδὴ, ὑπὸ τὴν συνθήκην τῆς ἐκουν-
-χρονισμένης κεφαλαιοκρατίας κάθε συνδικαλισμοῦ ἔχει
-τὴν ἀνεγνωρισμένην του θέσι, μικρὴν ἢ μεγάλην, σὲ θέ-
-μα τῆς δημοκρατικῆς συζητήσεως περὶ τῆς διευθετήσε-
-ως τῆς θέσεως τῆς μισθωτῆς ἐργασίας, δηλαδὴ ὡς συνο-
-μιλητῆς, συναινῶν καὶ συνένοχος τῆς δικτατορίας τοῦ
-μισθοῦ: διότι δημοκρατία καὶ μισθωτὴ ἐργασία δὲν συμ-
-βιβάζονται καὶ τὸ ἐν λόγω δαυμβιβαστον, τὸ ὁποῖον ἀ-
-νέκαθεν ὑπῆρχε οὐσιωδῶς, ἐκδηλώνεται στίς μέρες μας
-εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς παγκοσμίου κοινωνίας. Ἀ-
-πὸ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ὁ συνδικαλισμὸς καὶ ἡ ὁργάνω-
-σις τῆς ἀλλοτριωμένης ἐργασίας ἀναγνωρίζουν ἀλλήλους
-ὡς δύο δυνάμεις οὔτινες ἀποκαθιστῶν διπλωματικὰς
-σχέσεις, δὲν ἔχει σημασίαν πῶς συνδικατὸ ἀναπτύσσει
-ἐν αὐτῇ διαφορετικὸ εἶδος καταμερισμοῦ τῆς ἐργασίας
-ὥστε νὰ κατευθύνῃ τὴν μεταρρυθμιστικὴν του δραστηρι-
-ότητα, καθισταμένη βαθμιδῶς γελοιωδετέρα. Τὸ γεγο-
-νός διὰ ἓνα συνδικατὸ δηλώνει ἰδεολογικῶς ἀντιπάθεια
-πρὸς ὅλα τὰ πολιτικὰ κόμματα, κατὰ οὐδὲν τρόπον δὲν
-τὸ ἐμποδίζει νὰ εὐρίσκειται στὰ χεῖρα τῆς ἰδίας αὐτοῦ
-γραφειοκρατίας τῶν εἰδικῶν τῆς διευθύνσεως-διοικήσε-
-ως, ἀκριβῶς ὅπως οἰοδῶνται πολιτικὸ κόμμα. Τὸ ἐπιβε-
-βαιώνει ἡ κάθε στιγμή ἀληθοῦς πρακτικῆς. Τὸ ἐδῶ ἐπι-
-καλούμενον ζήτημα καθρεπτίζει τέλεια τὸ γεγονός του-
-το -ἔφ' ὅσον, ἐάν οἱ ὁργανωμένοι ἀντι-ἐξουσιαστές τῆς
-Ἰσπανίας εἶχαν εἰπεῖ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ
-ποῦν, δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ τὸ εἰποῦμε στήν θέσι
-των.

Ἐξ αὐτῶν τῶν πενήντα φυλακισμένων ἀντι-ἐξουσια-
-στῶν, ἡ πλειονότης τῶν ὁποίων βρίσκεται στήν φυλακὴ
-τῆς Σεγκόβια, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ σὲ ἄλλες φυλακὰς (Φυ-
-λακὴ "Υπόδειγμα" τῆς Βαρκελώνης, "Καραμπαντέλ" καὶ
-"Γεσερίας" τῆς Μαδρίτης, Μπουργκος, Ἐρέρα ντέ
-λά Μόντα, Σόρια...) πολλοὶ εἶναι θάψι, θύματα κλασι-
-κῶν ἀστυνομικῶν προκλήσεων. Εἶναι γι' αὐτοὺς πού γί-
-νεται κόπης λόγος καὶ, κατ' ἀρχήν, ὠρισμένοι φαίνεται
-νὰ εἶναι διατεθειμένοι νὰ ὑπερασπίσων, ἀλλὰ μᾶλλον
-ποθητικῶς. Πάντως, πολλοὶ τῶν φυλακισμένων ἔχουν
-πραγματοποιήσει ἀπόπειρας ἐναντὶν σιδηροδρόμων, δι-

καστηρίων, δημοσίων κτηρίων... Έχουν προσφύγει σε ένοπλες απαλλοτριώσεις πλήττοντες διάφορες επιχειρήσεις και άρκετές τράπεζες. Συγκεκριμένως, πρόκειται περί μιας ομάδος εργατών της Βαρκελώνης (παρουσιασθέντες υπό την έμπνευσιν Έπαναστατικός Στρατός για την Άρσιν των Έργων), οι όποιοι άπασκοπούσαν να συνδράμουν οικονομικώς τούς άπεργούς του εργοστασίου των, καθώς και τούς πραγματοποιούντες στάσεις εργασίας. Πρόκειται επίσης περί Αυτόνομων Όμωδων της Μαδρίτης, Βαρκελώνης και Βαλένθιας, οι όποιοι έκαναν τό ίδιο, και επί μεγαλύτερο διάστημα, προτιθέμενοι να διαδώσουν την έπαναστασι εις ολόκληρον την χώραν. Αυτόι οι σύντροφοι είναι επίσης εκείνοι οι όποιοι τοποθετούνται στις πλέον προηγμένες θεωρητικές θέσεις. Ο εισαγγελεύς ζητά έναντίον ώρισμένων ποιόνες κυμαινόμενες μεταξύ τριάντα και σαράντα έτών καθεξέως. Καί είναι για αυτούς που έπικρατεί ή σιωπή παντού και αυτούς που τόσος κόσμος προτιμά να λησμονήσει!

Τό Ισπανικό Κράτος, μαζί με όλα τα κόμματα τό όποια, είτε στην κυβέρνηση, είτε στην άντιπολίτευσι τό άναγνωρίζουν και τό (υπο)στηρίζουν και οι άρχες όλων των ζώνων χωρών, όλες τελικώς προς τό Ισπανικό Κράτος ως προς τό έν λόγω θέμα, και ή διεύθυνσι της άνασταταθείσης C.N.T., πάντες, για διάφορους λόγους, προτιμούν να τηρούν σιγή για τούς συντρόφους αυτούς. Καί έμεεις, που έχουμε τό άκριβώς αντίθετο συμφέρον, θα σάς είπούμε γιατί τό κάνουν.

Τό Ισπανικό Κράτος, κληρονόμος του φραγκισμού, εκδημοκρατισμένο και έκσυγχρονισμένο άκριβώς όπως χρειάζεται για να εύρη την θέσι του στις συνθήκες συνθήκης της συγχρόνου κεφαλαιοκρατίας και τόσον άνυπόμονο να γίνει άποδεκτό στην όθλια Κοινή Άγορά της Εύρώπης (πράγματι, τό άξίζει), παρουσιάζεται έπισήμως ως μία συμψιλίωσι, ένας συμβιβασμός μεταξύ νικητών και ήττημένων του έμφυλιου πολέμου, δηλαδή των φραγκικών και των δημοκρατικών* άληθώς, ταύτα είναι* οι άποκρώσεις μικρά σημασία έχουν: εάν από την πλευρά των δημοκρατιών σταλινικών ο Καρίγια είναι ίσως τώρα κάπως περισσότερο ρεαλιστής από τον Μπερλίγκουερ, αντίθετος, από την πλευρά των έλεγχ θεοφ πριγκήπων, ο βασιλεύς της Ισπανίας είναι μάλλον τόσο δημοκρατικός, όσο και ο Ζιακόρ ντ' Έστάν*. Όμως, ή πλέον βαθεία και άποκραστική άλήθεια είναι ότι τό Ισπανικό Κράτος είναι πράγματι σήμερα ή καθυσταθεμένη συμψιλίωσι όλων των νικητών της άντεπαναστασίως. Συνευρισκόνται, επιτέλους, έπανενωμένοι φιλικώς, με την καλοπαισία, καλοθέσια και άλληλεγγύη τις όποίες χρειάσασαν ό εις εις τόν έτερον, εκείνοι οι όποιοι θέλησαν να κερδίσουν και εκείνοι οι όποιοι θέλησαν να χάσουν, εκείνοι που δολοφόνησαν τόν Λόρκα και εκείνοι που δολοφόνησαν τόν Νέν*. Διότι, όλες οι δυνάμεις, εύρισκόμενες την εποχήν εκείνη σε πόλεμο κατά της δημοκρατίας ή έλέγχοντες τις δυνάμεις της δημοκρατίας αυτής - είναι ήλα τα κόμματα διευθύνοντα σήμερα στην βουλή - έπειδίκαν με διάφορους αίματηρούς τρόπους και κατόπιν τόν ίδιο σκοπό: να ύπονομεύσουν την προλεταριακή έπαναστασι του 1936, την μεγαλύτερη που έχει ιδεί ή ιστορία ως τώρα, και επίσης αυτή που προεικονίζει διαυγέστερον τό μέλλον. Η μοναδική οργανωμένη δύνομι ή όποια είχε τότε την θέλησι και την ικανότητα να προετοιμάση την έπαναστασι, να την πραγματοποιήση και-με όλιγωτέρα διαύγεια και σταθερότητα- να την ύποκαταστή, ήταν τό άναρχικό κίνημα (υποστηριζόμενο άσθενώς από τό P.O.U.M.).

Τό Κράτος και όλοι οι όπαδοί του δεν έχουν ποτέ αυτό τό φοβερά ένθυμητόν, προσπαθούν όμως συνεχώς να ύποχρεώσουν τόν λαόν να τό έσχάση. Είναι έπειδή ή κυβέρνηση προτιμά, προς τό παρόν, να όρήνη εις τό σκότος τόν άντι-εξουσιαστικό κίνδυνον. Προφανώς, άρέσκεται περισσότερο να όμιλή για την G.R.A.P.O., (Ισπανική μορφή ενός καλώς έλεγχόμενου κινδύνου, έφ' όσον ή έν λόγω όμάς έλέγχεται, τή γεννέσει της, από τις ειδικές Υπηρεσίες, άκριβώς όπως οι Έρυθρές Ταξιαρχίες στην Ιταλία ή όπως ή τρομοκρατική ψευδο-οργάνωσι, άνευ συγκεκριμένης έμπνευσιν, της όποιας ή γαλλική κυβέρνηση προετοιμάζει εδώ και μερικούς μήνες, με μία σειρά μικρών κτυπημάτων, την είσοδο στην σκηνή. Η Ισπανική κυβέρνηση, ικανοποιημένη από την G.R.A.P.O. της, σίγουρα θα ήτο πολύ εύχαριστημένη να

μη χρειάζεται να όμιλη και για τούς βασκούς. Όμως έχει ένοχληθεί από τόν άποτελεσματικό τους άγώνα. Ισό κάτω-κάτω οι βασκοί άγωνίζονται να άποκτήσουν άνεξάρτητο Κράτος, ή δέ Ισπανική κεφαλαιοκρατία θα ζυγισή να έπιβίωση ύστερα από αυτήν την άπώλεια. Τό άποστατικό όμως σημείον είναι ότι οι βασκοί γνωρίζουν να ύπερασπίζον καλά τούς φυλακισμένους των, δεν άφήνουν να λησμονηθούν ούτε στιγμή. Η άλληλεγγύη πάντοτε ύπήρξε χαρακτηριστικό της Ισπανίας. Εάν δεν την βλέπουμε παρά μόνον στους βασκούς, τί είκόνα θα παρουσιάση ή Ισπανία όταν οι βασκοί θα έχουν άνεξαρτοποιήσει.

Τά υπόλοιπα Κράτη της Εύρώπης θα τό βόλευσαν χωρίς δυσκολία με μίαν άνεξάρτητον Έουσκάντε. Όμως, άντιμετωπίζοντα από τό 1961 μία κοινωνική κρίσι χωρίς γιγντοί, νοιάζονται όπως και ή κυβέρνηση της Μαδρίτης να μη έπανεμφανισθή ένα διεθνές έπαναστατικό ρεύμα στην Ισπανία. Όθεν σημαίνει κατά τις πλέον πρόσφατες τεχνικές κυριαρχίας: να μη φαίνεται άκόμη και όταν ύπάρχη. Τα έν λόγω Κράτη ένθυμούνται εκείνα τό όποια έπρεπε να είχαν διαπράξει τό 1936* οι όλοκληρωτικοί της Μόσχας, Βερολίνου και Ρώμης, όπως και οι δημοκράτες των Παρισίων και Λονδίνου, όλοι συμφωνούν στην ύσιωδή άναγκαιότητα να καταστρέψουν την έπαναστασι των άντιεξουσιαστών* μάλλον πολλοί έφ' αὐτών, άποδεχόμενοι επί τώ σκοπῷ αὐτῷ τούς κινδύνους και τις άπώλειες στις δευτερεύουσες διαμάχες οι όποιες τούς αντίθετον. Έπειτα, στην πραγματικότητα, όλη ή πληροφόρησι έχει κρατικοποιηθεί παντού, έπισήμως ή κεκαλυμμένως. Ολόκληρος ή "δημοκρατικός" τύπος κόπτεται με τόσα πάθος και άγχος να διατήρησι την κοινωνική τάξη πραγμάτων, ώστε ούτε καν χρειάζεται να τόν έξαγοράση ή κυβέρνηση του. Προσφέρεται έφ' έαυτοῦ να ύποστηρίξη οίανδήποτε κυβέρνηση, δημοσιεύων άκριβώς τό αντίθετο της άληθείας περίεξ έκσάτου ζητήματος, έστω και άσημάντου, έφ' όσον σήμερα ή άλήθεια εκάστου θέματος, άκόμη και των πλέον άσημάντων, έχει καταστήσει άπειλητική για την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων. Δεν θα ύπήρχε, όμως, ούδεις λόγος για τόν όποιον ό τύπος, άστικός ή γραφειοκρατικός, θα εύρισκε μεγαλύτερα εύχαρίστησι να ψεύδεται, από τό να προσπαθή να άποκρύψη την πραγματικότητα μιας έπαναστατικής ένεργείας.

Τέλος, ή έπανασταταθείσα C.N.T. νιώθει στο ζήτημα αυτό μίαν άληθινή ένόχλησι. Δεν είναι από άδία-φορία ή από προνιμότητα που έχει σωπάσει. Οι διευθύνοντες την C.N.T. θέλουν να καταστούν πόλος συμπειρώσεως των άντι-εξουσιαστών επί μιας συνδικαλιστικής βάσεως, στην πραγματικότητα μετρονική και άποδεκτή από την καταστημένη τάξη πραγμάτων. Οι σύντροφοι αέτινες έχουν προσφύγει στις άπαλλοτριώσεις άποτελοῦν δια τούτο και μόνον τό γεγονός έναν άπόλύτως αντίθετον πόλον έλλεως. Άν οι μόν έχουν δίκαιον, οι δέ σφάλλουν. Έκαστος είναι υιός των έργων του και πρέπει να έπιλέξη τούς μόν ή τούς δέ, έξετάζων την έννοια και τόν σκοπό των ένεργειών των. Εάν έστίς έίχατε ιδεί την C.N.T. να πραγματοποιή μεγάλους έπαναστατικούς άγώνες κατά την διάρκειαν των τελευταίων έτών, καθ' ός έπιβιζόμενοι στις άπαλλοτριώσεις σύντροφοι έχουν ριχτεί στην φυλακή, τότε θα ήμπορούσατε να συμπράνετε ότι αυτοί ήταν όλίγον άνυπόμονοι και τυχοδιώκτες (έξ άλλου, ή C.N.T. ένθαρρύνουσα μεγάλους έπαναστατικούς άγώνες θα είχε προσπαθήσει, παρ' όλες τις διαφορές, να τούς ύπερασπίση άξιοπρεπώς). Άλλά φαίνεται ότι ή C.N.T. ικανοποιείται στο να μαζεύη τό πενιχρά ψέχουλα στόν έκσυγχρονισμό της Ισπανίας, οι νεωτερισμοί της όποιας δεν προσκοινούν έκπληξι - άκόμη ενος βαρβαρικού* Καί γιατί όχι ένας βαρβαρικής την έπόμενη φορά; -τότε πρέπει να παραδεχθούμε ότι αυτοί που ήσαν τό όπλα είχαν βασικώς δίκαιον. Τέλος, τό έπαναστατικό προλεταριάτο της Ισπανίας ήταν αυτό που δημιούργησε παλαιότερα την C.N.T. και όχι τό αντίστροφο.

Όταν ή δικτατορία θεώρησε ότι είχε φθάσει ή στιγμή να βελτιωθή λιγάκι, πολλοί έσκέφθησαν να άποσπάσουν όρισμένα μικρο-οφέλη από τόν εκφιλελευθερισμόν αυτόν. Όμως, όμως, οι έν λόγω άυτόνομοι σύντροφοι θεώρησαν άνεύδος, άτίμωσι να ικανοποιούν με τούτοι. Την ίδια στιγμή ένωσαν την άνάγκη να απαιτήσουν τα πάντα έπειδή, άληθώς, άσφύ ύπέφεραν επί σαράντα έτη όλην αυτήν την άντεπαναστασι, δεν θα ήδύνατο να έκδικηθούν για την προσβολή πριν να έχουν σταθεροποιησει και όδηγήσει την έπαναστασι στόν θρί-αμβό. Ποιός δύναται να αῶ άποκαλείται άντι-εξουσια-

* ή δ' οὖν σοσιαλιστής πρόεδρος Μιττεράν.

* Συνδρυτής του Κ.Κ. Ισπανίας από όπου άπεχώρησε ώστε να ίδρύσθι τό P.O.U.M., σύμψαχον προς τούς άναρχικούς παρταξί. Έξολοφονήθη από τούς σταλινικούς στην φυλακή τό 1936.

* Έώνυμον της έν Ισπανίῃ βασιλευσούσης δυναστείας.

στης και να επικρίνει τα παιδιά του *Durmiti*:

Οι οργανώσεις έρχονται και παρέχονται, όμως η ανατροπή δεν θα παύσει να αποτελεί πόλον έρωτος: "Παι-ός σε γνώρισε και δεν σε θυμάται!". Οι αντι-εξουσια-στές ακόμη και σήμερα είναι πολυάριθμοι στην Ισπα-νία και αύριο θα είναι πολύ περισσότεροι. Καί εύτυ-χώς η πλειονότης και ειδικότερον η πλειονότης των αντι-εξουσιαστών έρωτων δεν είναι δυνατόν να έλεγ-χθώ. Έξ άλλου, πολύς κόσμος είς δλην την Εύρώπην έ-χει αρχίσει ιδιαιτέρως άγώνες εναντίον πολλών ανυ-ποφών άφρων, παιδιών και νέων, της καταπιεστικής κοινωνίας. Όλοι αυτοί οι άγώνες είναι ζωορρήν: ο σε τί χρησιμεύει μία επανάστασι εάν οι γυναίκες και οι δημοφιλίλοι δεν είναι έλεύθεροι; Σε τί χρησιμεύ-ει να άπελευθερωθούμε κάποια ημέρα από το έμπορευμα και την εξουσιαστική ειδίκευσι εάν μία ανεπανόρθωτος φθορά του περιβάλλοντος επιβάλλει νέους αντικειμενι-κούς περιορισμούς στην έλευθερία μας; Ταυτοχρόνως, μεταξύ των συμμετεχόντων σε ιδιαιτέρως άγώνες σύ-δεξις δύναται να διανοηθώ άληθής εκπλήρωσι των ανα-γκών του έφ' όσον το Κράτος δεν έχει καταστραφεί. Εί-δει δλη αυτή η έν τή πράξει άνισότης άποτελεί την λο-γική του Κράτους.

Δέν άγνοούμε ότι πολλοί αντι-εξουσιαστές μπορεί να μή συμφωνούν με όρισμένους θέσεις τήν' αυτόν των συντρόφων και δέν θα ήθελαν να δώσουν την έντύπωσιν-τι συμφωνούν με αυτούς υπερασπίζοντες τους. Έ φίλε! Δέν πρόκειται να συζητήσουμε περί στρατηγικής με συν-τρόφους εύρισκομένους στην φυλακή. Γιό να καταστή δυ-νατόν να αρχίσει μία ενδιαφέρουσα συζήτησι είναι πρό πάντων άναγκαίο να τους βγάλουμε από την φυλακή. Νο-μίζουμε ότι αυτές τίς άποκρίσεις γνωμών οι όποιες, ύ-περβαλλόμενες από ένδοξισμούς, θα ύπήρχε κίνδυνος να οδηγήσουν όρισμένους έξ εκείνων που λέγονται επανα-στάτες να μή θεωρούν την άμυνα αυτήν ως προσωπικήν των υπόθεσιν, δυνάμεθα να τίς συνοψίσουμε σε τρισά-κων ειδών έκτιμήσεις. Είτε όρισμένοι αντι-εξουσιαστές κρίνουν διαφορετικώς με άλιγότερα άνυπομονήσολα ή πε-ρισσότερον καθουσιαστικώς την παρούσα κατάστασι της Ισπανίας και προσηκτικές άνελπίδες. Είτε δέν συμφω-νούν προς την άποτελεσματικότητά των μορφών άγώνος τίς όποιες οι έν λόγω ομάδες αυτόνομων έχουν επιλέ-ξει για την περίστασι. Είτε θεωρούν από θέματος άρ-χής ή άπλως νομικώς την κατάστασι στην όποία ήθελε-μένους εύρέθησαν ως έυαχερή προς υπεράσπισιν. Είτε πι-στεύουν ότι στεροφούνται μέσων έπεμβάσεως. Θεωρούμε ο-τι είμεθα είς θέσιν ν' άνασκευάσουμε όλες αυτές τίς άντιρρήσεις.

Έκείνοι οι όποιοι άναμένουν νέαν τινά βελτίωσιν στην κοινωνικο-πολιτική κατάστασι της Ισπανίας άπα-τώνται. Όλες οι χάρες της επιτρεπομένης δημοκρατίας ξεπέρασαν ήδη τίς καλές των ήμέρες ιδιαιτέρως είς αυ-τήν την άξιολόγητον "Κοινή Άγορά", όπου όλοι οι έκ-γαλλισμένοι έν τή έξουσία υπόδονονται να μάς οδηγή-σουν ώσάν να έπρόκειτο περί έορτής. Η έξουσιαστική παραγωγή ψεύδους προσλαμβάνει διαστάσεις δημοσίας πα-ραπροσύνης. Η συνοχή των εργαζομένων, των προλετα-ρίων εξαφανίζεται, ολοκληρή ή κοινωνική τάξι πραγ-μάτων άποσυντίθεται. Η Ισπανία δέν θα κατορθώσει να παραμείνη ήρεμος διότι στον ύπόλοιπον κόσμον ή εί-ρήνη έχει πεθάνει.

Ένα άλλο άποφασιστικό στοιχείο το όποιον συνέ-βαλε στην τάσι της Ισπανίας προς την άταξία ύπήρξε σίγουρα το πνεύμα της αντι-εξουσιαστικής αυτόνομίας, τόσον ίσχυρό στο προλεταριάτο. Η Ιστορία έχει δικαι-ώσει αυτήν την τάσι έξαπλωθείσα παντού διότι παντού ήμπεράσαμε να ίδούμε πού οδηγεί ή διαδικασία ολοκλη-ρωτισμού του συγχρόνου Κράτους και σε τί θλιβερά ά-ποτελέσματα έχει φθάσει, με κανιβαλικά μέσα, το έρ-γατικό κίνημα κυριαρχημένο από έξουσιαστικές και κρα-τικιστικές γραφειοκρατίες. Όστε λοιπόν, την στιγμήν κατά την όποιαν σε όλες τίς χώρες οι επαναστάτες συμ-πλέουν με τους Ισπανούς σε αυτό το κεντρικής σημασί-ας ζήτημα, έσείς δέν είναι δυνατόν να σκέπτεσθε άλ-λοτάπως.

Αντιλαμβανόμεθα πλήρως τίς άντιρρήσεις τίς ό-ποιες είναι δυνατόν να έχετε επί σχεδίων καθαρώς στρατηγικών. Προόγματι, δύναται κανείς να άναρωτηθώ, επί παραδείγματι, εάν ή ληστεία τραπεζών ώστε να χρησι-μοποιηθούν τό χρήματα για την άγορά τυπογραφικών μη-χανών οι όποίες θα έξυμπερητήσουν άμέσως την δημοσί-ευσι άνατρεπτικών κειμένων, συνιστά την άποτελεσμα-τικότερα και λογικότερα όδόν. Αλλά, πάντως, οι έν λόγω σύντροφοι έχουν άναμνησθητικώς άποκτήσει την ά-ποτελεσματικότητά, άν και με άλλη μορφή: καταλήγον-τες στην φυλακή έξ αίτίας της μακροχρόνου και άνευ

διοταγμών έφαρμογής αυτού του προγράμματος δράσεως το όποιον οι ίδιοι είχαν χαράξει. Έχουν έξυμπερητήσι έξαιρετικώς τον σκοπόν της επαναστάσεως, στην Ισπα-νία και σε όλες τίς χώρες, άκριβώς επειδή τοιούτο-τρόπως έχουν δημιουργήσει ένα έμφανές πρακτικό πεδίο το όποιον θα επιτρέψει είς όλους τους αντι-εξουσια-στές πού εύρίσκονται διασκορπισμένοι στην Ισπανία, να έμφανισθούν και να άναγνωρισθούν μέσω του άγώνος για την άπελευθέρωσιν των. Με την πρωτοβουλία των σάς άπαλλάσσουν από την προσπάθεια να φάτετε, με μα-κρές και δύσκολες συζητήσεις, ποιάς άχι ήταν ό καλύ-τερος τρόπος, ή καλύτερα μορφή για να άρχισή ή δρά-σι. Δέν δύναται να ύπάρξη έτερος αυτού όστις είναι σωστός στην θεωρία και άποτελεσματικός στην πρακτική.

Έρισμένοι αντι-εξουσιαστές θα έχουν ίσως την έντύπωσιν ότι ή σοβαρότης των γεγονότων στο δικαστικό έπίπεδο καθιστά δυσχερεστέρα την υπεράσπισιν των συν-τρόφων τούτων. Άντιθέτως, έμεις πιστεύουμε ότι εί-ναι ή ίδια ή σοβαρότης των γεγονότων εκείνη ή όποία διευκολύνει κάθε καλώς ύπολογισμένη ένέργεια ύπέρ αυτών. Οι αντι-εξουσιαστές δέν δύναται, έξ άρχής, να ηρωσύσουν άξίαν είς αύθέντα νόμον του Κράτους και αυ-τό άληθεύει ιδιαιτέρως διαν πρόκειται για τό Ισπανι-κό Κράτος: έκτιμώσα την νομιμότητα της καταγωγής του και δλην την κατοπινή του συμπεριφορά, ή δικαιοσύνη του δέν είναι δυνατόν να λειτουργήσιν εύπρεπέστερον παρά ύπό την μορφήν της άμνηστίας διακηρυσσμένης δι-αρκώς δι' όπαντας. Από την άλλη πλευρά, ή ληστεία τραπεζών είναι φυσικά ένα σοβαρότατον έγκλημα στο μά-τι των κεφαλαιοκρατών, αλλά άχι στα μάτια των έχ-θρών τους. Το ύβριστικόν είναι να ληστεύουν τους πτω-χούς και άκριβώς όλοι οι νόμοι της οικονομίας - νόμοι άδικοκαταφρόνητοι οι όποιοι πρέπει να κατοργηθούν μα-ζί με την καταστροφή του πραγματικού χώρου όπου έ-φαρμόζονται - μάς έγγυώνται ότι ποτέ ένας πτωχός δέν μπορεί να γίνη τραπεζίτης. Σε μίαν σύγκρουσι κατά την όποιαν άντηλλάγησαν πυροβολισμοί έακοτόθη ένας πύ-λος. Η άνθρωπιστική άγανάκτησι της δικαιοσύνης σχε-τικώς με τό γεγονός αυτό φαίνεται αρκετά ύποπτη σε μία χώρα όπου ό βίαιος θάνατος είναι τόσο συνηθισμέ-νος. Κατά κειρούς ήμπερεί εκεί να πεθάνει κανείς ο-πως στις *Casas Viejas* ή όπως στην άρένα ταυρομαχιών της Μπαδαχόζ. Άλλες φορές, συμφώνως προς τίς τεχνολο-γικές άνάγκες μεγιστοποίησε το κέρδος, ήμπερεί έπίσης να πεθάνει κανείς στο γρήγορον εκεί πέρα, όπως τό δικαστά δυστυχή ότομα πού έκάψαν ζωντανό στο σάμπριγ των λός Αλφάκες ή όπως οι έρδωμήντα όστοί οι όποιοι έκόψαν στο πολυτελές ξενοδοχείο της Σαρα-γκόσα. Θα ήδύνατο κανείς να ειπή ότι οι "τρομοκράτες" σύντροφοί μας είναι υπεύθυνοι διό ταισάιτας έκασθας; Όχι, είναι τόσον άθώοι γι' αυτές, όσο και για την μό-λυνσι του κόλπου του Μεξικού, μία και όπαντα ταύτα συνέβησαν ενώ εύρίσκοντο στην φυλακή.

Η ύπόθεσι δέν ύπάνεται διόλου στην δικαιοδοσία του δικαστηρίου. Είναι άπλως ζήτημα συσχετισμού δυ-νάμεων. Έφ' όσον ή κυβέρνησι έχει ένα τόσο έμφανές συμφέρον να μή γίνεταί λόγος για τους συντρόφους, άρ-κει ό κόσμος να μιλή γι' αυτούς με τρόπον ώστε ή να αίσθανθώ ή κυβέρνησι ήντηκαμένη να συμπεράνη ότι το άμεσο συμφέρον της είναι μάλλον να τους άπελευθερώσ, παρά να τους κρατά φυλακισμένους. Ας διαλέξω, λοι-πόν, ή κυβέρνησι μετ'όυ του να επιτευχθώ τό έν λόγω άποτέλεσμα διαμέσου μιάς δίκης στην όποία θα καταδι-κάζοντο όλίγα χρόνια φυλακή, τό όποία έχουν ήδη έκ-τίσει ή διαμέσου μιάς άμνηστίας ή άλλως άφήνοντάς τους να δραπέτευσουν, δέν έχει καμία σημασία. Πρέ-πει όμως να επιμείνουμε στο γεγονός ότι εάν δέν δη-μιουργηθώ μία κίνησι της δημοσίας γνώμης ήτις θα έ-ξεφράζετο για την κατάστασιν των με ένα τρόπο άρκούν-τως ίσχυρό και άπειλητικό, μία δραπέτευσιν με την ά-νοχή των άρχών θα ήταν επικίνδυνη: θα γνωρίζετε πολύ καλά τον "Περί φυγάδων νόμον" και θα έχετε άκούσει έ-πανελλημένως περί της έφαρμογής του.

Σύντροφοι, δέν θέλουμε να σάς προτείνουμε τίπο-τε, έσείς είσθε εκείνοι οι όποιοι εύρίσκεσθε επί του καταλήλου έδάφους και δύνασθε να έκτιμώσετε τίς πι-θανότητες και τό ριψοκίνδυνον της μιάς ή της άλλης μορφής πρακτικής δράσεως. Άρκεί να έμφανισθώ παντού ή ρητή απαίτησι για την άπελευθέρωσιν των αντι-εξου-σιαστών αυτών και τότε όλες οι μορφές είναι καλές, και οι παράγουσες μεγαλύτερο σκάνδαλο, οι θορυβιδή-στερες, οι καλύτερες. Θα ήμμορούσατε συνασπισμένοι συμφώνως προς τίς σχέσεις, τίς συγγένειες, τίς συμ-πάθειες να άνακαλύψετε καιά τό κέφι και τίς εύκαιρί-ες σας κάποιο μέσον δράσεως πού έχει ήδη έφαρμοστεί στο παρελθόν ή άπομένει προς πειραματισμόν; άποφεί-

γοντες μόνον να περιπέσετε από επίπεδο των σεβαστών αίσθημάτων, τα οποία τόσο ανωμάλως προωθούν παντού τα έκλογικά κόμματα της άριστερας. Δεν είναι, βεβαίως, σκόπιμον, να συντονίσουμε τέτοιες αυτόνομες ενέργειες. Άρκεϊ να συγκλίνουν προς τόν ίδιο συγκεκριμένο σκοπόν και να αúξανονται με τόν καιρό. Καί όταν αυτός ό άκριβής αντικειμενικός στόχος επιτευχθί, θά συμφωνήσουμε ότι τό αντι-εξουσιαστικό ρεύμα θά έχη άποτελεσματικώς έπανερφανισθί θά έχη νίσει γνωστό και θά έχη γνωρίσει τόν έαυτόν του. Με τήν μορφήν ταύτην θά έχη άρχισι ή προέλασις ένός κινήματος δυναμένου να συντονισθί κάθε φορά και καλύτερα, θέτον ευρύτερους συγκεκριμένους στόχους.

Ο πρώτος στόχος θά ήτο να κάνουμε όλην τήν χώρα να έπιμείνη στό έν λόγω θέμα, πράγμα τό όποιον θά ίσοδυναμούσε με τό να γνωστοποιήσουμε στόν κόσμο τήν παρούσα ύπαρξί του έπαναστατικού αντι-εξουσιαστικού κινήματος στην Ισπανία, άναγκάζοντας όλους να γνωρίσουν τήν ύπαρξί των φυλακισμένων αúτων, συγχρόνως με τήν άποτελεσματικότητα των ύπερισπαστών των. Είναι άναγκαίο να καταστούν γνωστά τα όνόματα των φυλακισμένων σε όλες τίς χώρες όπου οι προλετάριοι έξεγείρονται έναντίον του Κράτους, από τούς εργάτες πραγματοποιούντες τίς μεγάλες έπαναστατικές άπεργίες της Πολωνίας μέχρι εκείνους που δολιοφθείρουν τήν παραγωγή στα έργοστάσια της Ιταλίας και περνώντας από τούς αντικαθεστωτικούς εκείνους οι όποιοι ζούν υπό τήν συνεχήν άπειλήν έγκλεισμού στα ψυχιατρικά νοσοκομεία του Μπρέζινεφ ή στις φυλακές του Πινασέτ.

Μιά και δυστυχώς υπάρχουν πάρα πολλά όνόματα για να τα άναφέρουμε όλα (Τί ντροπή! Ποσοι Πουίγ Άντιχ νιώθουν σήμερα γύρω από τόν λαιμό τους τήν πίεσι της γαμπότα*, αλλά επί τριάντα ή σαράντα χρόνια, συμπόνως προς τό κυβερνητικό πρόγραμμα!). Θά περιορισθούμε προς τό παρόν να άναφέρουμε τα όνόματα όρισμένων οι όποιοι πρόκειται να άντιμετωπίσουν τό σκιάχτρο της δικαιοσύνης ή τούς έχουν έπιβληθί άντιστοιχώς, ποιές μεγαλύτερες των είκοσι έτών καθειρέξεις: Gabriel Botifoll Gómez, Antonio Catiniela Alfó, Vicente Domínguez Medina, Guillermo González García, Luis Guillardini Gonzalo, José Hernández Tapia, Manuel Nogales Toro. Προφανώς, πρέπει να απαιτήσουμε τήν άπελευθέρωσι όλων των άλλων, καθώς και των αúτων.

Τό πρωταρχικόν σημείον είναι να νίχη εύρως γνωστόν τό πρόβλημα στην συνέχεια να μη άφήσουμε να άησμονηθί πλέον, έκδηλώνοντας κάθε φορά μίαν αύξουσα άνυπομονήσι. Τα μέσα θά αύξηθούν κατά τήν πορείαν του κινήματος, καθ'όσον, Άρκεϊ να άπεργήση μία ήμερα ένα μικρό έργοστάσιο της Ισπανίας με τήν διεκδικήσι αúτην και θά καταστή υπόδειγμα δι' όλην τήν χώρα. Δεν θά έχετε παρά να γνωστοποιήσετε αúτοστινμεί τήν παραδειγματική του στάσι και θά έχουμε διαβεϊ τόν μισό όρόμο. Συγχρόνως, δεν θά έπρεπε να άρχίξη ούτε ένα μάθημα στο Πανεπιστήμιο, ούτε μία θεατρική παράστασι, ούτε μία έπιστημονική διάλεξι ή συνέδριον χωρίς να έχη τεθειόπό κόποιον τό έν λόγω θέμα δια μιάς άμέσου ή έμμέσου έπερωτήσεως ή μιάς βροχής προκηρύξεων ως προς τήν τωρινή κατάστασι των συντρόφων μας και για τήν στιγμή που έπιτέλους θά έλευθερωθούν. Δεν θά έπρεπε να είναι δυνατόν κανείς να περάση από οι-ανδήποτε όδόν της Ισπανίας χωρίς να ίδθί γεγραμμένα στα όνόματά των. Θά έπρεπε να άκούγονται παντού τραγούδια που μιλάνε γι' αúτους.

Σύντροφοι, εάν τα έπιχειρήματά μας σάς έφάνησαν σωστά άναπαράγεται και διαδώστε τό άνα χείρας κείμενον όσο τό δυνατόν ταχύτερον με όλα τα μέσα τα όποια έχετε στην διάθεσί σας ή δύνασθε να έξείρετε. Έάν όχι, πετάξτε τό αúτοστινμεί και προωθήστε έν συνεχείς άλλα καλύτερα! Άφού δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι έχετε όλο τό δικαίωμα να κρίνετε με αúστηρότητα τα μεταρσιπθί μας έπιχειρήματα. Όμως εκείνο τό όποιον άκόμη περισσότερο είναι πέραν ούδεμιός άμφιβολίας είναι ότι ή σκανδαλώδης άλήθεια τήν όποια κατεδείξαμε στο μέτρο των δυνατοτήτων μας δεν είναι ένα άντικείμενον ύπαγόμενο στην κρίσι σας: άντιθέτως, είναι εκείνη ή όποια, τελικώς, θά σάς κρίνη όλους.

SALUD! ΧΑΙΡΕΤΕ! ΖΗΤΩ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΡΕΥΣΤΟΠΟΙΗΣΙ!

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Σεπτέμβριος 1930

* Ο κατ'έξοχήν Ισπανικός τρόπος έκτελέσεως όπου ό δόμος στραγγαλίζει αλγύ τόν δρόμον έκτελεσθέντα δια σφιγκτήρος τοκοθετημένου εύσω του.

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΕΓΚΟΒΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ

José Ramón Sánchez Ramos
José Hernández Tapia
Miguel Nogales Toro
Gabriel Botifoll Gómez
Agustín García Coronado
Vicente Domínguez Medina
Fernando García Morales
Eugenio Asensio Nogué
Rafael Simón García
José Cuevas Casado
Francisco Javier Cañadas Gascón
Arturo Palma Segura
José Ramón Cornejo Sánchez
José Luis Piguero Pérez
Fernando Merino del Río
Ángel Vega Abrilla
Ángel Cueto López
Ángel Antón Busnariago
Alfonso Morales Calvo
Miguel Ángel Muñoz Montes
Fidel Manrique
Jesús Emilio Nieva Reparaz
José María Galdaraz Rubin
Nicolás de las Heras García
Miguel Ángel Moreno Patiño
Francisco Asensio García
José Ignacio Ruiz Sánchez
Francisco Sevilla
Victor Zayas Gómez
Maximo Casas González
Manuel Núñez Zamora
Eugenio Blázquez del Amo
Alfonso García García
Alejandro Mata Camacho
Francisco Nicolás Garrido
José Caro Escañuelas
Margarita Liabres Rossiñol
Dolores Aparicio Casals
Leandro González Redondo de Can
Ignacio Mª Francisco García Romeu
Juan Conesa Sans
Fernando Simón Fernández

★★★★

ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΕΙΚΟΝΟΚΛΑΣΤΑΙ*

ΑΝΤΙ-ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ.

Τήν ώρα αúτη περί τούς πενήντα αντι-εξουσιαστές κρατούνται στη φυλακή, ώρισμένοι άναμένοντες να δικασθούν επί πλέον των δύο έτών. Η ύπαρξί των έν λόγω συντρόφων άναμνησκειται από καιρού εις καιρόν, όμως οι πράξεις και οι προθέσεις των πάντοτε άποσιωπούνται, τίποτε δε πρακτικός δεν έπιχειρείται ποτέ για να άπελευθερωθούν. Οι της έξουσίας προτιμούν να όμιλούν περί της C.R.A.P.O., εκείνης της ιδεώδους έκφράσεως ένός κινδύνου τελείως έλεγχομένου, άν και ή όργάνωσι ταυτη έχει από της γενέσεώς της χειραγωγηθί υπό των Μυστικών Υπηρεσιών, άκριβώς όπως οι Έρουθρές Ταξισρχίες στην Ιταλία. Η προτιμούν να πωνασκούν για τήν έκτέλεσι μελών της S.T.A. ή να τεθούν έκτός νόμου οι *subversivos* (δάσκοι Πατριώτες). Τό κλειδί για μίαν ταύτην διακριτικότητα δεν είναι δύσκολο να εύρεθί: άπλώς ούδέποτε είναι πρέπον να όμιλθι περί της καταργήσεως του Κράτους, του έμπορεύματος, της μισθωτής εργασίας, της Ιεραρχίας και των τάξεων* ήμωρείς να λένης δι.τι θέλθις δι.τι άπαιμεινε.

Ένα διεθνιστικό έπαναστατικό ρεύμα στην Ισπανία είναι κάτι ή εμφάνισι του όποιου πρέπει να έμποδισθί, δέον να συγκαλυφθί. Οι πάντες, μέχρι τήν C.N.T., συμφωνούν επ' αúτου. Οι ήγέτες της θά ήθελαν να τήν ίδούν ως μία μεγάλη κεντρική έθναιική ένωση άποδεκτή υπό της καθεστηκυίας τάξεως πραγμάτων μετά της όποιας να διεξαγάγη μισθολογικές διαπραγματεύσεις, δεδομένης αúτης της θάλλας προοπτικής, δεν προκαλή κα-

Τό κατωτέρω κείμενο κροστέθη στην Ισπανική έκδοσι του ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙ-ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ των UNOS ICONOCLASTAS, ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΕΙΚΟΝΟΚΛΑΣΤΕΣ - ΑΠΡΪΛΙΟΣ 1931.

τάπηξιν τό ότι καταγγέλλουν "τίς έχθρότητες μεταξύ του άναρχισμού και της Ε.Ν.Τ. επιφερομένων διαμέσου των δραστηριοτήτων ύποτιθεμένων άντι-εξουσιαστών καταδρομών. Η καταγωγή των είναι λίαν αμφίβολος, οι δέ βίαιες παρεμβολές των διεξάγονται κατά μίαν τελείως ένορχηστρωμένη άκολουθία (δημοσία δήλωση, Φεβρουάριος 1978). Όμως έκείνοι οι όποιοι μαζεύνουν τ' άποτίγαρα του έκσυγχρονισμού που πετάει ή πτωχή και πανάθλια δημοκρατία, ελπίζοντας νά βελτιωθούν τά πράγματα στό μέλλον, άπατώνται. Οι εύτυχέστερες ήμερες μιάς συμπεφωνημένης, κοινής συναινέσει, δημοκρατίας έχουν παρέλθει έδώ και πολύ καιρό, σήμερα δέ ό οίσωδήποτε δύναται νά έξοκρεβώση εις τί συνισταντο τό προσόντα της, όταν ή "όμόφυκος συμφωνία" μεταξύ κυβερνήσεως, πολιτικών και στρατιωτικής ήγεσίας άφαισούται στην άκύρωσι των ύπολειμμάτων της προσωρινής έλευθερίας την όποία διετήρει τό καθεστώς μεταξύ 1976 και 1980. Η μετα-φρανκική άρχουσα τάξι κατακτά τίς γενικές συνθήκες της συγχρόνου κεφαλαιοκρατίας καθ' ήν στιγμήν αυτή άποσυντίθεται παντού. Δέν πρόκειται ποτέ πλέον νά ύπάρξη ειρήνη στην Ισπανία διότι στόν ύπόλοιπο κόσμον ή ειρήνη είναι νεκρή.

Σύντροφοι,

Ποριστάμεθα μάρτυρες του θεαματικού επανεξαπλισμού του μεγάλου μας έχθρου, του Κράτους, κάτι που κάνουν οι άρχουσες τάξεις του κόσμου όταν θέλουν νά προσδώσουν μίαν έμφάνισι σφερότητας στην άποσύνθεσι των θεμελίων του. Οι ύπερβολές του έχουν διαβιβάζει την άλήθεια στις τέσσερεις γωνίες της Ισπανίας: ούδεις είναι άφελής ή άρκούντως άναίσχυντος ώστε νά έτόλμα νά άρνηθή ότι σήμερα εύρισκόμεθα υπό έναν δεσποτισμό τόσο τραχύ, τόσο ύποβιβαστικό και τόσο δύσκολο νά τον άνθέξουμε όπως ήταν και κατά την διάρκεια της εποχής του Franco και έν όσω συνεχίζεται, τόσο θα χειροτερεύη. Όσο γιά μας, εάν δέν είμεθα διηρημένοι, είμεθα άποθαρρυνένοι. Έχουμε άρχισει μία μάχη στην όποία δέν γνωρίζουμε πώς νά έμπλακούμε όπως θα έπρεπε. Έχουμε άναγκαιτισθή, Έχουμε φυλακισμένους. Ό άνών νά τους άπελευθερώσμε δυνατόι νά καταστή σημελιν εκκινήσεως δι' έν νέον επαναστατικό κίνημα, άποτελεσματικώτερο και συνεκτικώτερο. Η σιγή και ή άδράνεια άπλως και μόνον θα μας βαρύνουν με αίσχυνή, ή δέ Ιστορία ούδέποτε θα μας συγχωρήση.

ΑΣΜΑΤΑ

ΑΣΜΑ ΤΗΣ "ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ ΟΜΑΔΟΣ" ΜΑΔΡΙΤΗΣ
(στόν ρυθμό του "Los reyes de la baraja")

Από την δουλειά
κάνω πέρο
άπό κόμματα -στά κομμάτια!-
παίρνω δρόμο
τίποτε δέν με συγκρατεί
έκτός άπό τό μπουντρούμι του Κράτους

Τρέξε γιατί θα σε πιάνω
Τρέξε γιατί θα σε μπουζουριάσω
Τρέξε γιατί θα σε ένταφιάσω
γιά τριάντα χρόνια!

Η ΣΥΛΛΗΨΙ ΤΟΥ Guillermo González Carera
(στόν ρυθμό του "Ye es van los pastores a la Estremadura")

Τώρα πιά ύπιομένοι άντιεξουσιαστές φεύγουν
γιά τη Segovia (δici)
Τώρα πιά οι λυπημένες και μαύρες μέρες
παρεμένουν (δici)
Τώρα πιά πηγαίνουν οι φυλακισμένοι, τώρα
πιά πηγαίνουν οι αϊχμάλωτοι (δici)
Τώρα πιά οι άπέξω λένε γοηψοτε τα όλα(δici)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΔΗΛΩΣΕΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

"Η κυβέρνηση έχει ως πρωταρχική της επιδίωξιν την άμυνα της άσφαλείας, της δημοσίας τάξεως και την μάχη κατά της τρομοκρατίας, χρησιμοποιούσα έννομα μέσα, την άστυνομίαν και άλλας αναγκαίας οργανώσεις, έντός ενός συστήματος έλευθερίας και πλήρων δικαστικών έγγυήσεων".

Κυβερνητική διακήρυξις
πρός άμυναν της δημοκρατίας
23-2-81

"Είναι πρόπον τό ότι ή διαλεκτική δέν θα έρμοζεν νά ύπερβαίνη ύπιομένα όρια".

Δήλωση του Rodríguez Sahagún στην El País
15-3-81

"Πρέπει νά εργασθώμεν ώστε νά διασφαλίσωμεν ότι οι Ένοπλοι δυνάμεις άντιμετωπίζονται ως φίλος του λαού, όχι έχθρος του".

Franisco Frutos, Γενικός
Γραμματέας του Ισπανικού
Σοσιαλιστικού Κόμματος,
El Periódico 3-3-81

"Ο Galvo Sotelo πρέπει νά ετοιμαστεί νά δράσει όχι ενάντια σε μας, αλλά ενάντια σ' εκείνους που πράγματι μπορούν νά επιθυμούν νά μην υφίσταται καμιά κυβέρνηση σ' αυτή τη χώρα.

Santiago Carrillo, El
Periódico 26-2-81

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ,

Αν και όλος ό κόσμος είναι ώσάν την κοιλάδα όνόματι Χαρόμα και θα δυνάμεθα έξ ίσου νά μιλήσουμε γιά τίς όχθες του Βιστούλα, του Πό ή του Γιανγκτσέ, επί του παρόντος σάς έπιστοιμέ την προσοχήν εις τό παλαιόν μας και έξόχως ένδοξον πεδίν μάχης: την Ισπανία. Στο κάτω-κάτω ή δευτέρα μάχη της Χαρόμα* διεξάγεται εκεί τώρα* νομίζουμε δέ ότι δέν ένδεικνυται νά άφήνουμε τά πράγματα όπως τά παρουσιάζουν οι πολεμικοί άνταποκριτές του έχθρου.

Οι σχολιαστές συμφωνούν ότι ό Franco, όταν έν τέλει του έπετράπη νά ξεψυχήση, άφησε μία χώρα ώριμη γιά τους συγχρόνους καιρούς* όμως έχουν παραλείπει νά μας ειπουν εις τί συνίσταται τό σύγχρονον των καιρών αυτόν* ούδεις έν προκειμένω άνέμενε τοιαύτην πληροφορίαν έξ ατόν. Κατ' ατόους οι καιροί, ό χρόνος δέν είναι, τίποτε άλλο άπό τόν χώρο της Ισπανικής κεφαλαιοκρατίας, ήτις θα ήρέσκετο νά ήτο ίκανή νά ειπή: "δέν ύπάρχουν πλέον πυρηναία". Με άλλα λόγια θα έπεθύμουν σφόδρα νά είναι ή Ισπανία ώσάν την Όλλανδία. Έμείς είμεθα, πάντως, εις θέσιν νά έπιστημόμεν με κάθε άρμόζουσα μέτριοφροσύνη ότι έκείνο τό ό-

* Διεξήχθη τίν Φεβρουάριον (άπό της έης έως τό τέλος του μηνός) του 1937 δειν οι δημοκρατικές δυνάμεις έσταμάτησαν την προέλασιν των Έθνικιστών καθ' όδόν προς την Μαδρίτη. Τό τμήμα ήταν ώφελός: 25.000 νεκροί άπό την πλευρά των άναρχικών και συμμαχών ύπερεθνικών δυνάμεων.

Θά "Ορα σχετικώς τό Σχέδιον Γέννησε-Καλόμοιο γιά την πολιτική και πολιτιστική έννοπήση (ένταφιασμός) των δυτικοευρωπαϊκών χωρών.

ποίον θαυμάζουν στην δημοκρατική διαμάχη μεταξύ άξιοσεβαστών κομμάτων και υπευθύνων εργατικών ενώσεων είναι τόσον ευγενιστον όσον οι δημοκρατικές τροφές, τόσον μεγαλειώδες όσον η σεβαστή πληθώρα μας δηλητηριάσεων* και τόσον άκτινοβάλλον (-ραδιενεργόν) όσον η διασυχής υπευθυνότητας ή οποία υπελόγιζε τούς άταμικούς άνειδραστάρους μας* τό μοναδικό δέ σύγχρονο πρόμα σ'αυτά είναι ή κοινή των κατάστασι άποσυνθέσεως.

Επομένως, ός συγκεκριμενοποιήσουμε ένταύθα δει όλα όσα θά ήδύνατο κανείς νά άποκαλέσθ σύγχρονα στην σημερινή Ισπανία διαίρωνται είς τρεις κατηγορίες. Η πρώτη περιλαμβάνει εκείνα τό όποϊον πάντοτε ήγήραξε σύγχρονον όπό των ήμερών του *Franco*: τό κόμμα μας, τό κόμμα των προλεταριακών γενικών συνελεύσεων έπιδεχομένων ούδεμία έξουσία έξωθεν αυτών, τό κόμμα της κοινωνικής ρευστοποιήσεως, διότι τό άναγνωμένον Ισπανικό κράτος τό όποϊον όντως έπαρουσιάζει ως "ή συμφιλίωσι των νικητών και των ήττημένων του Έμφυλου Πολέμου, ήτοι φρανκιστών και δημοκρατικών" και τό όποϊον στην πραγματικότητα δέν άποτελεί τίποτε άλλο άπό τόν "όψιμο συμβιβασμόν όλων των νικητών" της άντεπαναστάσεως, τό κράτος τόυτο έχει άμέσως καταστεί στόχος όλων των ήττημένων της επαναστάσεως -οέτινες δέν λησμονούν ότι ήγήσαν οι πρώτοι, ήδη τό 1937, πολεμήσαντες τόν έχθρον είς άμφοτέρους τάς μορφάς, άσπικόν καθεστώς και γραφειοκρατία. Από την Βιτόρια στό Άλικάντε και άπό τό Βίγκο στην Βαρκελώνη ζήτημα μία έπιχείρησι νά διέφυγε τίς άγριές άπεργίες των* ζήτημα δέ νά ύπάρχη έστω ένας συνδικαλιστής πού νά τόλμω νά διασχίσει τούς δρόμους μοναχός την νύχτα.

Επαναρχίζοντες τόν παλαιόν του άγώνα υπό νέων μορφών τό κόμμα μας έχει καθορίσει την τύχη της δεύτερας κατηγορίας: ή οποία ήθελε νά είναι παρακαίρως σύγχρονος. Πασίχαρείς έπικρατούμε την έτυμηγορία της Ιστορίας, ήτις άπό τούδε και έφεξής θά σιωπά γιά τόν *Swadesh* και θά περιορισθούμε στην έπισήμανσι της άποτυχίας του: όταν ή περιπόνησι των έργων γιά την συνδικαλιστική στρατολόγησι έκφράζεται διά συμμετοχής μικρότερας του 5%, πώς είναι δυνατόν νά άνεμένετο τό σθένος των νά έκτιμήσουν τολαύτες κοινοτομίες; Ο *Swadesh* άπό πλευράς του έξηρτάτο ξεκάθαρα άπό την θέλησι και την τύχη εκείνων οι όποϊοι του παρεχόντων έξουσία* μετά των όποιων ήτο άδύνατον νά παραμείνη φίλος όταν όλοι οι μνηστήρες της έξουσίας κατέστησαν έχθροι του. Πού άλλου ήρε άρραίωσι και πίστιν έκτός άπό τό έδρανα των *Correas*; Τίποτε, λοιπόν, δέν χαρακτηρίζει καλύτερα την κατάσταση του άπό τό γεγονός ότι υπελόγιζε τούς τελευταίους του θαυμαστάς άνάμεσα στην "άντιπαλίτευσι" του γελούου Σοσιαλιστικού Κόμματος και του καταχθονίου Κ.Κ., ή μεταξύ των διαφορά συνισταμένης είς τό έξής: οι σοσιαλιστές χάνουν πάντοτε χωρίς νά καταλαβαίνουν, ένω οι σταλινικοί πάντοτε καταλαβαίνουν πότε είναι νά χάσουν.

Νά γιατί σήμερα τραγουδούν στην Ισπανία: "Si 29 de enero, se pronuncia el Ejército. Los generales dirigen: *Rueta Swadesh, el partido*". (Στίς 29 Ιανουαρίου ο Στρατός διεκήρυξε. Οι στρατηγοί διέταξαν: Έξω ο *Swadesh*, ή πουσάρα"). Πράγμα τό όποϊον μάς δίδει στην τρίτη μας κατηγορία, στην κατηγορία της άντιδράσεως καθισταμένης συγχρόνου κατ'άνάγκην.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

Εκεί όπου ο *Swadesh* άπέτυχε στίς προσπάθειές του νά οδηγήσθ την Ισπανία στην Κοινή Άγορά, ο Στρατός άνευ χρονοτριβής έπέτυχε νά συνδεθ-μετά της όπολοϊπου Εύρώπης επί ενός έτέρου επιπέδου. Μάλιστα ήδη έκέρδισε μίαν έξέχουσα θέση, καθ'ότι άποδεικνύεται πλέον προηγμένος άπό τό εργαστήριο άντεπαναστάσεως της Ιταλίας. Δανείζεται πλείστες έφευρέσεις τακτικής ένθ σσφίζεται νέες έφαρμογές: υιοθετεί την *estrategia de la tensión*, όπως έν άντιθέσει προς την Ιταλία, στην Ισπανία δέν τίθεται τόσο ζήτημα ένεργου όμύνης, όσον άναλόγως έπιθετικής πρωτοβουλίας.

Η άρχαία Ρώμη ήδη έγνώριζε ότι έγκλήματα προσφάτως μηχανευθέντα έπρεπε νά συγκαλυφθούν διά των

ονομάτων ενός παλαιότερου κόσμου και ότι καλύτερα νά άπομακρύνθ τούς νόμους παρά τούς φύλακές των: Η σημερινή Ρώμη έθεώρησεν ότι εκεί όπου οι ύπακούοντες έχουν άπωλέσει τόν σεβασμόν των, οι διατάσσοντες θά έπρεπε νά χάσουν κάθε ντροπή. Προσπιθεμένου τού ότι κάθε διεξαγωγή πολέμου βασίζεται στην παραπλάνησι, ο Ισπανικός Στρατός άναζωογονεί δύο Ισπανικές στρατιωτικές παραδόσεις. Γιά μίαν άκόμη φορά προσφύγει είς ένα πραξικόπημα, αλλά γιά πρώτη φορά στην Ιστορία πρόκειται περί ενός έρποντος *pronunciamento**. Διεξάγουν δέ, τούτο χρησιμοποϊεί μία μέθοδον την όποιαν θά ήδύνατο κανείς νά προσδιορίσθ ως *άντάρτικω* της έξουσίας.

Επομένως ο Στρατός έχει άνοσταίλει τό Σύνταγμα και άπέλυσε τόν *Swadesh*, άν και μυστικώς -τούτο δέ με την προφανή ύποστήριξι των μέσων μαζικής "ένημερώσεως", όπου τό ψευδές δεικνύεται καταλλήλως, ένθ δέν δεικνύεται τό αληθές. Άφού έπληρε την έξουσία στό χέρι του, έν συνεχεία έβαλε χέρι στην "δημοκρατία". Αφ'ότου έχει έμφανισθεί ή έν λόγω δημοκρατία δέν ήμπορεί νά είναι τόσον εύθραυστος όπως την παρουσιάζουν οι κακές γλώσσες, διότι έκάστην έσπέραν άνευρίσκειτο φαινομενικώς σωθείσα, άφού είχεν ούσιαστικώς καταστραφεί την πύλιν. Πράγματι, πρέπει νά παραδεχθούμε ότι είναι έξαιρετικώς βίσιμος, καθ'όσον βλέπουμε καθημερινώς στην τηλεόρασιν ότι στην Ισπανία ή δημοκρατική τάξι πραγμάτων δύναται έν έσχάτη άνάγκη νά καταστήσθ περιττός τόσον την δημοκρατίαν όσον και την τάξι*.

Συμφώνως προς την βασικήν άρχή των άντάρτικων τακτικών ο έχθρός έχει άποφύγει τούς ισχυρούς και έχει έπιτεθεί έναντίον των αδυνάμων: όλοκληρή ή πολιτική κατάσταση έχει δυσφημισθεί, κατόπιν συμβιβασθεί και έλαος ύποταχθεί. Ο *Tajero* χλευάζει τό *Correas* ένθ έξαναγκάζει άπαντας τούς βουλευτάς νά σέρονται στην κυριολεξία*, πάραυτα δέ άποδεικνύεται ότι ή πολιτική δέν διαμορφούται εκεί άποδοτικώτερον παρ'όσον σέ μίαν στρατιωτική πύλακι. Καλώς πληροφωρημένες πηγές σταύς στρατώνες πλημμυρίζουν τόν τύπο με ένα πακτωλό φημών - έν νέφος έξ άσημοχάρτου ώστε νά κοσμή τίς θεοματικές συζητήσεις και γιά την παρεμβολή του ραδιοεμποτισού, αλλά όπου ο τιθασειυμένος βασιλεύς και οι κατατρομοκρατημένοι του ύποστηρικτές εύκόλως άναγνωρίζουν τίς προειδοποιήσεις ή μάλλον τίς έντολές, προοιόμενες δι'αυτούς. Δέν άπουσιάζουν πάντως άπώτερες προειδοποιήσεις με την έξάλειψι και σχεδίασμένην αυτοκτονίαν ύπόπτων στοιχείων έντός του στρατεύματος και την νεκρονόστασι της *GRAP*, χυμένης στό καλούπι των Έρυθρών Ταξιαρχιών υπό των μυστικών ύπηρεσιών.

Έν τέλει ως έπιστέγασμα, ώστε νά έπιδειχθί τό άποτέλεσμα όλων αυτών, έρχεται ή έπιδρομή στην Κεντρική Τράπεζα της Βαρκελώνης: άπαντες δέ οι πολιτικοί έξαναγκάζονται νά καταδείξουν ότι αυτοί μόνον είς όλοκληρον την χώρα τόλμουν νά άγνοούν την αλήθεια. Δέν ύπόρχει ούδεμία άμφιβολία ότι ο έχθρός έχει προελάσει ταχύτερον άπό τόν "Έρυθρό" Στρατό στην Πολωνία. Έχει άποδιοργανώσει την χώραν ούτως ώστε νά δύναται νά έμφανίζεται ως ή πρωταρχική κινητήριος δύναμις ενός χαοτικού κόσμου*, όπου μόνον αυτός γνωρίζει τόν

* *pronunciamento*: έπεξήγησι - διακήρυξι - τελεσάγγραφον* άμετάφραστος Ισπανικός όρος δεμένος με την νεώτερα Ιστορία της Ισπανίας. Άντιστοιχεί, με τό ήυέτερον "έυδγγεγμα προς τό έθνος" έκ' τθ ένόςρεις πραξικοπήματος - με την διαφορά όμως ότι οι Ισπανοί στρατηγοί άπευθύνονται προς την κολιτωμή ήγεσία.

* Δύο νεώτερες, χαρακτηριστικές, πληροφορίες (Νοέμβριος 1991). Ο Στρατός παρασημοφορεί στρατηγού κρατούμενο δι'άδειαν πραξικοπήματος. Ο *Swadesh* χάνει όριστικώς την ήγετικήν του θέση στό κόμμα, ο δέ άντιπάλός του δεξιάς *Sotelo* ήρε "άνακτιντεχον σύμμαχον" τόν *Señor Gonzalez*!

* Θυμηθήτε ότι κατ'αυτό τό πραξικόπημα - κωμειούλαιο ο *Tajero* πρόστιψε γιά την άόυδαιετον άπό τηλεοράσεως μετάδοσιν αυτής της σκηνής έξευτελισμού.

* Έλληνιστί στό κεείμενο.

* Κατά τό παρελθόν έτος εκατοντάδες Ισπανοί έδολοφονήσαν καί χιλιάδες ελαήσαν στό νοσοκομείο έκ της καταναλώσεως νοθευμένου βιομηχανικού λαούου τό όποϊον είχε ύποστεί κάποια διεστραμμένη διεργασία.

* *Franco* ή *Giuseppe* Ιταλός άναρχικός φίλος του Μκακούνιν, άπεσταλμένος της διεθνούς στην Ισπανία στό πρώτα βήματα του Ισπανικού Άναρχικού Κινήματος.

* Στρατηγική της έντάσεως.

δρόμο: άποσαι δέ αϊ όδοί άγουν εις ήμās.

Ποιός θά έκπληγ ή πτώσι του *Suñen* έχει έπιτευχθείώς μία κακόγουστη φάρα καθ' ήν ούδείς μπηκε στον κόπον ούτε καν νά γελάσ; Πάντως, τό κόμμα μας δέν έχει περιθώρια νά πείσ θύμα των σκηνικών τεχνασμάτων: πρέπει νά γνωρίζη ότι κατά τό επόμενον έργο θά παίξη άναγκαστικώς πρωτεύοντα ρόλο καί έπαιείται άποκλειστικώς εις αυτό κατά πόσον τότε τό θέμα θά είναι γιά γέλια. Οί προλετάριοι θά έχουν κάθε εύκαιρία νά διαπιστώσουν έκ του σύγγυς ότι ό νέος διάκοσμος, κάποτε άπατηλώς προσομοιάζων τόν προηγούμενο, είναι έξ έσου φτιαγμένος άπό χαρτόνι* καί δέν θά ύπάρψουν πλέον θεατές. Έκ ποιού θά ήδύνατο ή 'Ισπανία νά μάθ ήτοι περισσότερο σύγχρονα;

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ,

Όσάν νά μή μās ήσαν όλα αυτά τελείως ξεκάθαρα, ό έχθρός έχει ώθήσει τήν αὐθάδειά του ως τό σημείο νά έμπιστευθ ήν επικήρισι τής Κεντρικής Τραπέζης στον *José Juan Martínez Gomis*, τόν χαριέ πού νωρίς τό 1978 ήπηρε έπείθυνος γιά τήν έξάλειψι των προκεχωρημένων φυλακίων μας. Άναφερόμεθα, όπως αντίλαμβάνεσθε στίς Αὐτόνομες Ομάδες τής Μαδρίτης, Βαρκελώνης, Βαλένθιας, αὐτών των πλέον άποφασισμένων μαχητών έναντίον τής θεαματικῆς έμπορευματικῆς κοινωνίας, οί θέσεις καί άγώνες των όποίων είναι γνωστοί από τό *Appelo de la prisiòn de Sòronie**. (Champ Libre, Παρίσι 1980)* καθώς είναι στήν φυλακή τής Σεγκόβιας - έν μέρει δέ στίς φυλάκες τής Βαρκελώνης, Μαδρίτης, Μπουργκος, Έρρέρα ντε λά Μάντα, Σόρια- όπου έχουν καταλήξει οί σύντροφοί μας χάρις στον *Martínez Gomis*.

Δέν θά έχετε παραλείψει νά σημειώσετε ότι ή πρόστατός του "σύλληψι" ρίπτει νέον φός στήν αϊχμαλωσία των. Τόν Νοέμβριον τοῦ 1980, δύο μήνες άρ' ότου τό κόμμα μας είχε έξαπολύσει διεθνιστική δρσί άπερασπισέως των δημοσιέων τήν έκκλησι *A los Libertarios* (Πρός τούς άντεξουσιστές), έξι έξ αὐτών άποφυλακίσσαν ανθαιρέτως λόγω "έλλείψεως άποδεικτικῶν στοιχείων". Θά δυνάμεθα νά άστειευθοῦμε κατά συνέπεια περί τής διαφοράς μεταξύ τοῦ *Suñen*, ό όποίος άπελευθερώνει τούς χειρότερους έχθρούς του καί τοῦ Στρατού, ό όποίος έγκλείει τούς καλύτερους «ίλους του, εάν δέν έσχυε τό γεγονός ότι έκτός των έξ ήταν καί είναι κάπου τριάντα άκόμη στήν φυλακή* ή ήσαν δέ ένοχή των σέ ώρισμένες περιπτώσεις ή καί ή άθωότης των άκόμη δέν τούς φέρει άκριβώς εις πλεονεκτικήν θέση μετά τό "συμβάν" τής *Almofia*, τήν πρόσφατον έπανεφαρμογή τοῦ "*Ley de Fugas*"* έναντίον τριών φυλακισμένων κατά τήν μεταγωγή στήν Μαδρίτη.

Άποτελεί άδιαφιλονικητον σημείον προόδου, άναμφιβόλως, ότι εις τό έξής ή φυλακή τής Σεγκόβιας δέν θά άδειάση περαιτέρω έξ αίτίας μίας άπέλπιδος κυβερνητικῆς ένεργείας, αλλά μόνον ως άποτέλεσμα τής άποφασιστικῆς δράσεως τοῦ κόμματός μας. Θά ήδύνατο δέ νά λεχθ ότι καί έξ αὐτῆς τής άπόψεως ή έπερχομένη μάχη άποτελεί μίαν άναπόδραστον συνέπεια τής προηγηθείσης μάχης. Τό έρώτημα δέν είναι εάν θά έπρεπε νά αναλάβουμε τίς εύθύνες μας, αλλά τίνοι τρόπω θά τίς αναλάβουμε. Όμως δέν ύπαινίσσεται τό έρώτημα τοῦτο τήν άπάντησι σέ ένα άλλο; -τί σπουδαιότητα άποδίδομε στήν ζωήν ώρισμένων δεκάδων συντρόφων μας, ζωή τήν όποία ριψοκινδύνευσαν γιά τό κόμμα μας;

Σύντροφοι, χαίρετε!

Ζήτω ή κοινωνική ρευστοποίησι!

9 'Ιουνίου 1981

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΚΟΥ ΤΟΜΕΩΣ
ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΦΙΛΩΝ

(μετάφρασι έκ τοῦ άγγλικού
πρωτοτύπου)

* Έκκλήσεις έκ τής φυλακῆς τής Σεγκόβιας.

* "Νόμου τής άποδράσεως". Σκηνοθετημένη άπόδρασις* δολοφονία κρατουμένων.

- Είς έμοί μύριοι, εάν ήριστος ή -